

[Handelsministeren.]

mentschef Dalhoffs Vedkommende vil jeg sige, at jeg endnu aldrig har mærket noget til, at Departementschef Dalhoff ikke har kunnet udfylde i hvert Fald de Hverv, Ministeriet har paalagt ham. Jeg skal ikke udtale mig om, hvad hans Kolleger har paalagt ham, det maa de selv vide, og der maa det vise sig, om han fremdeles nyder deres Tillid. Jeg tror dog, at han ogsaa fremdeles vil nyde deres Tillid.

Det ærede Medlem var dernæst inde paa, hvorledes det forholder sig med Landmandsbankens Regnskab, og hvorledes Tremandsudvalgets Honorarer blev konteret for den Del af 1928, hvori Tremandsudvalget havde virket. Ja, jeg maa dertil sige, at det kan jeg virkelig ikke svare paa, det maa blive Landmandsbankens egen Sag, den har affholdt Udgifterne. Det er blevet meddelt Rigsdagen, hvorledes Udvalget er blevet honoreret. Det kan jeg ikke blande mig i og agter heller ikke at gøre det, men Udgifternes Størrelse kendes, og dem er Rigsdagen blevet bekendt med. Det har Finansudvalget faaet Underretning om, det er optrykt i Betænkningen, og de nærmere Omstændigheder ved disse Udvalg er der ogsaa blevet redegjort for i Finansudvalget, idet jeg læste en Redtgørelse op, som er overleveret til Finansudvalget. Jeg beklager, at den ikke blev trykt med, i saa Tilfælde vilde der noget tidligere have været gjort Rede for Forholdene, end det nu er sket.

Jeg skal i øvrigt henholde mig til mine Udtalelser ved Finanslovens anden Behandling, idet jeg ganske kort skal resumere, hvad jeg udtalte dér. Det første Udvalg nedsattes jo den 2. Juli 1926, og det havde til Opgave at undersøge Bankens Forhold, saaledes som det enstemmigt var blevet krævet i Folketingsbetænkningen af 19. Marts 1926. Naar det krævedes, at der skulde foretages en ekstraordinær Undersøgelse, var det vel, fordi Folketingsudvalget mente, der var skellig Grund dertil. Denne Opgave blev af den daværende Minister udvidet til, at Udvalget til Stadighed skulde holde Erhvervsministeriet underrettet om Landmandsbankens Forhold, og naar Ministeren har ment, det var rigtigt yderligere at paalægge Udvalget denne Opgave, har der jo sikkert ogsaa været skellig Grund dertil. I Overensstemmelse hermed har Udvalget foretaget indgaaende Undersøgelser af et betydeligt Antal Engagementer og af Bankens forudgaaende Regnskaber, og det har nøje fulgt Udviklingen af Forholdene med Hensyn til Afviklingen af

store og farlige Engagementer, saavel som med Hensyn til Bankens Likviditet.

Alt dette har jeg udtalt tidligere, og jævnsides hermed har jeg ogsaa udtalt, at der, saaledes som det var krævet i Betænkningen, blev forberedt et Forslag til en Nyordning af Bankens Forhold. Efter at det havde vist sig formaalstjenligt at faa Nationalbanken med ind i dette Arbejde, blev der saa i Juli 1927 nedsat et Tomandsudvalg, og til dette overgik saa denne sidste Del af Opgaven. Derefter har Tremandsudvalget i Resten af sin Funktionstid udelukkende arbejdet med Tilsynsopgaverne, saaledes som jeg tidligere har gjort Rede for.

Størrelsen af de Honorarer, som Medlemmerne af Tremandsudvalget har faaet for deres Arbejde, fastsattes i Januar 1927, efter at det var blevet klarlagt, hvilket betydeligt Arbejde Tremandsudvalget havde, og hvilket nyttigt Arbejde det havde udført, hvilket det ærede Ting ogsaa er bekendt med. Det afsluttede sin Virksomhed ved Udgangen af Marts 1928.

Hvorledes det andet Udvalg blev nedsat, har jeg gjort Rede for, og det havde jo den Opgave at opstille en fuldstændig Status for Banken, en Status, for hvis Holdbarhed Udvalgets Medlemmer paa Grundlag af det for dem forelagte Materiale kunde indestaa med en saadan Sikkerhed, at ny Kapital til Banken skulde kunne tegnes paa Grundlag af denne Statusopgørelse. Forslag om Honorarerne til dette Udvalg blev forelagt af den daværende Handelsminister paa et Møde i Maj 1928 for det politiske Landmandsbankudvalg, der bestod af Repræsentanter for de 4 store Partier. Paa dette Møde var der vel et enkelt af Medlemmerne, der tilkendegav en principiel Afstandtagen fra, at en Departementschef anvendtes til et saadant Arbejde udenfor Ministeriet, men han rejste ikke paa nogen Maade Indvending imod, at der blev udbetalt et Honorar for det præsterede Arbejde, der jo var ret forceret, og havde heller ikke noget imod, at Honorarerne fastsattes, saaledes som det derefter skete. Ej heller fra de tre andre Medlemmer blev der gjort Indsigelse herimod. Tomandsudvalget sluttede saa sit egentlige Arbejde med Afgivelse af en Beretning, som findes som Bilag til Betænkningen i Fjor.

Jeg vil gerne fastholde, hvad jeg tidligere har sagt, at der fra de to Udvalgs Side er udført et meget betydeligt Arbejde, og at dette Arbejde har været af forskellig Art. Det er derfor uberettiget at paastaa, at de paagældende Embedsmænd er blevet